

SLADKÝ ŽIVOT

Carol Marinellová
Síla
přitažlivosti

CAROL MARINELLIOVÁ

SÍLA PŘITAŽLIVOSTI

PŘEKLAD

LENKA TICHÁ

Milá čtenářko,

tak máme za sebou další společný rok. Myslím – a hlavně doufám –, že to byl divný rok. Důraz dávám na to slovo „byl“, protože pevně věřím, že po tom, co jsme si v tom roce 2020 všichni prožili, snad zase vysvitne sluníčko (obrazně i doslova) a budou na nás čekat lepší časy.

Snad Vám nevzaly všechny ty karantény, epidemie a ekonomická opatření, která nás všechny postihla, chuť oslavit Vánoce a přivítat nový rok. Samozřejmě nevím, teď, v době, kdy píšu tyto řádky, jaké svátky budou, ale jak už jsem napsal v úvodu, doufám, že předznamenají příjemnější dobu.

A i kdyby (ale to snad ani nesmím přivolávat!) ne, zůstává tady jedna jistota. A tou je láska. Ne nemyslím tím teď své knihy plné lásky, i když budu pochopitelně rád, když Vám zprostředkují aspoň kousek radosti. Myslím tím tu opravdovou každodenní lásku, s kterou lze překonat všechno.

Takže...

... s láskou

Váš Harlequin

Carol Marinelliová

SÍLA PŘITAŽLIVOSTI

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The Billionaire's Christmas Cinderella

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Lenka Tichá

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2018 by Carol Marinelli
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakémkoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościańska 1B lokal 24-25

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-5347-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-5348-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-5349-9 (PDF)

PROLOG

„Vím, že je tohle období pro rodinu Devereuxových velmi obtížné. Přesto...“

„Možná, ale to s touhle záležitostí nijak nesouvisí.“

Abe Devereux šejka přerušil, ačkoliv to by si dovolil jen málokdo. Hovořili spolu online, Abe ze své úchvatné kanceláře v newyorském mrakodrapu a šejk Chálid z Al-Kazanu, ale reagoval by stejně úsečně, i kdyby se setkali tváří v tvář.

Impérium rodiny Devereuxových proniklo na Střední východ. V Dubaji stavěli první hotel a nedávno našli další vhodné umístění v Al-Kazanu.

Jenže majitelé pozemku, jak Chálid Abea právě informoval, navýšili původní cenu o několik milionů. Odmítnutí by ohrozilo nejen projekt v Al-Kazanu, ale spustilo by řetězovou reakci, jejíž následky by byly nedožrnné. Jestli Devereuxovi nebudou s nově požadovanou cenou souhlasit, pak by se stavba v Dubaji mohla zastavit.

Abe se však odmítal nechat zastrašit.

Chálid pravděpodobně spoléhal na to, že se osobně přátelí s Abeovým mladším bratrem Ethanem. Nebo možná doufal, že vzhledem k tomu, že je Jobe Devereux, šéf impéria Devereuxových, vážně nemocný, bude mít jejich rodina myšlenky jinde a projeví vzácnou slabost.

Avšak od Abea se žádného projevu slabosti ani ztráty soustředění nedočká.

Chálid brzy pochopí, že jedná s tím nejbezohlednějším členem klanu Devereuxových.

Abe se nikdy nenechal ovlivnit city.

Tady šlo o obchod a nic se mu nepostaví do cesty.

„Na které straně stojíš, Chálide?“ zeptal se troufale.

„Měli bychom plout na jedné lodi.“

„*Na straně pokroku,*“ odpověděl Chálid uhlazeně.

„*A teď kvůli relativnímu pakateli riskujeme zmaření úsilí, které jsme už vynaložili.*“

„Pokud v Al-Kazanu nejste na takový pokrok připravení, poohlédneme se jinde.“

„*Mluvil jsi o tom s Ethanem?*“ zajímal se Chálid.

Ethan se měl zúčastnit jednání s nimi, ale nestihl přijet, což bylo vzhledem k tomu, že se s šejkem přátelil, možná nakonec dobře.

Abe neměl ve svém okolí nikoho mimořádně blízkého, ale i kdyby, v jeho přesvědčení by ho to nezviklalo.

„Máme stejný názor,“ zalhal, protože ještě neměl příležitost si s bratrem promluvit. „Cena zůstane taková, na jaké jsme se dohodli, jinak tu záležitost přehodnotíme.“

„*Co kdybychom to probrali v Ethanově přítomnosti?*“ Ačkoliv se Chálid choval za všech okolností nanejvýš zdvořile, uměl si stát pevně na svém. „*Nedávno tu byl a chápe, jak je ta situace citlivá.*“

„Už nemáme o čem diskutovat.“

„*Ale pokud nedojdeme k uspokojivému řešení, stavba v Dubaji se možná zastaví.*“

„V tom případě...“ Abe pokrčil rameny, „nedostane zapláceno nikdo. Teď, pokud mě omluvíš, už musím jít.“

„*Samozřejmě.*“ Chálid vlídně přikývl, i když bylo zřejmé, že je rozladěný. „*Vyřídíš ode mě otci, že ho srdečně pozdravuju?*“

Až když se spojení přerušilo a Chálidův obličej zmizel z monitoru, Abe si ulevil nadávkou, která naznačovala vážnost situace. Jestli se v Dubaji přestane stavět, třeba jen na několik dní, bude to mít katastrofální dopad.

A Chálid na to určitě spoléhá.

Kvůli několika milionům by se všechno, čeho zatím dosáhli, mohlo zhroutit jako domeček z karet. V porovnání s částkou, kterou už vynaložili, to byly jen drobné a byl si jistý, že Ethan by raději zaplatil, než aby v tomto citlivém stádiu projekt ohrozil.

Jenže Abe neměl rád, když ho někdo tlačil ke zdi.

A hrozby, i když byly sdělovány vlídným způsobem, na jeho postoji nic nezmění.

Vstal od stolu a zadíval se na působivý zasněžený Manhattan a město za ním. Natolik si vychutnával úchvatný výhled na Východní řeku, že když zaklepala bratrova sekretářka, aby mu vysvětlila, proč se Ethan dnešní dopolední schůzky nezúčastnil, skoro neobrátil hlavu.

„Ethan byl v noci s Meridou v nemocnici. Podle všeho začala rodit.“

„Děkuju vám za informaci.“

Na podrobnosti se nevyptával.

Už věděl víc než dost.

Ethan se s Meridou oženil před několika měsíci, a to jen proto, že otěhotněla. Abe s otcem vytvořili smlouvu, která právně ošetřovala, že až se rozvedou, bude paní Devereuxová i s dítětem dobře zajištěna.

I když ta dohoda působila věcně, měla skryté výhody – Abe doufal, že díky ní se dítěti dostane lepší péče než kdysi jemu a Ethanovi.

Na to však teď myslet nechtěl.

Zavřel oči před velkolepým prosincovým výhledem.

Nebylo ještě ani devět ráno a už to vypadalo, že se dnešek nepříjemně povleče.

SÍLA PŘITAŽLIVOSTI

Dovolil Chálidovi, aby zkoušel, kam až může zajít, a projekt na Středním východě byl na pokraji zhroucení.

Kromě toho v nemocnici jen několik ulic odsud rodila v jednom křídle nemocnice jeho švagrová...

A v druhém mu umíral otec.

Ne.

Opravil se, otec bojuje o život.

Matka Elizabeth Devereuxová zemřela, když bylo Abeovi devět. Vůbec nebyla mateřský typ a Jobe měl k praktickému otci daleko, takže chlapce vychovávala flotila chův. Přesto Abe otce velmi obdivoval a nebyl ochotný nechat ho odejít.

Ne že by to pochopitelně dal najevo.

Na vteřinu mu prolétlo hlavou, že si s ním o tom problému na Středním východě promluví. Jobe Devereux byl zakladatel společnosti a nejchytřejší člověk, jakého Abe znal. Přesto rychle došel k závěru, že ho nemůže vystavovat napětí, když bojuje o holý život.

To však nebyl skutečný důvod, proč se Abe nerozjel do nemocnice – udílení rad se Jobe koneckonců nikdy v životě nebránil.

Jenže Abe ho ani jednou o pomoc nepožádal.

A teď s tím nehodlal začínat.

Než se však stačil pustit do práce, která na něj čekala, zazvonil mu soukromý telefon.

„*Je to holčička,*“ sdělil mu Ethan. Měl unavený hlas, ale zároveň bylo zřejmé, že je radostí bez sebe.

„Blahopřeju.“

„*Merida to zvládla úžasně!*“

Abe se zdržel poznámky. To, že Merida právě přivedla na svět novorozeně, ještě neznamenalo, že se zčistajasna stane jejím obdivovatelem. „Už jsi to řekl tátovi?“

„*Právě za ním jedu,*“ odpověděl Ethan.

Obvykle nazývali otce Jobem, protože to prospívalo

obchodu, ale tohle, uvědomil si Abe, nemělo s obchodem nic společného.

Sepsali sice jednoznačnou dohodu a bratrovo manželství bylo jen na oko, ale dnes ráno se narodila holčička. A to ho dojalo. Napadlo ho, jak se bude otec tvářit, až uslyší tu novinu, že je dědečkem.

„*Přijedeš se na svou neteřinku podívat?*“ zeptal se ho Ethan.

„Samozřejmě.“ Abe rychle pohlédl na hodinky. „Ale až v podvečer.“

„*V poledne přiletí Meridina kamarádka Naomi. Měli jsme ji vyzvednout na letišti.*“

„Mám pro ni poslat řidiče?“

Ethan se na chvíli odmlčel. Žádný z bratrů nežádal rád o pomoc, a to ani jeden od druhého. „*Nemohl bys pro ni zajet sám, Abe? Je to Meridina nejlepší přítelkyně.*“

„Myslel jsem si, že je to chůva.“ Abe se zamračil. Věděl to jen proto, že součástí dohody, kterou podepsal, byla i chůva na plný úvazek.

„*Naomi je obojí.*“

„Tak mi pověz podrobnosti,“ vzdychl Abe a vytáhl pero.

„*Jmenuje se Naomi Hamiltonová.*“ Ethan mu sdělil bližší informace o jejím přiletu. „*Bylo by fajn, kdybys ji zavezl nejdřív do nemocnice a teprve potom do domu.*“

„Dobře,“ přikývl Abe a znovu pohlédl na hodinky. „Ale teď už vážně musím jít. Blahopřeju.“

„*Díky.*“

Ethan byl naštěstí tak rozrušený, že se neptal, jak probíhalo dnešní ranní jednání s Chálidem, a Abe mu tu informaci sám od sebe nesdělil.

K řešení toho problému bylo nutné zachovat si chladnou hlavu a jediný Devereux, který tomu popisu právě teď odpovídal, byl Abe.

Zatelefonoval své sekretářce. „Jessiko, mohla byste pro mě koupit nějaký dárek, abych ho odpoledne odvezl do nemocnice?“

„Pro vašeho otce?“ upřesnila.

„Ne, pro mimino.“

Radostně vyjekla, až si musel odtáhnout sluchátko od ucha, a potom ho zahrnula nevyhnutelnými otázkami. „*Co Merida má?*“

„Holčičku.“

„*Už dostala jméno? Kolik váží?*“

„Nevím,“ odpověděl. Vůbec ho nenapadlo se na to zeptat. „A pošlete prosím řidiče na letiště. Ať tam vyvedne Naomi Hamiltonovou a odveze ji do nemocnice.“ Vysvětlil jí podrobnosti. „Přiletí v poledne.“

Navzdory bratrově výslovné žádosti si *nebude* hrát na šoféra.

Stejně jako Chálid se musel zúčastnit první měsíční schůze správní rady. A ještě předtím měl schůzku s Mauricem, ředitelem oddělení pro styk s veřejností, aby probrali průběh každoročního vánočního charitativního plesu Devereuxových.

Byla to nejvýznamnější společenská událost za celý rok, na níž poprvé od založení firmy nebude přítomen Jobe Devereux.

Během ranní porady budou muset probrat případné alternativy, kdyby Jobe zemřel.

Nebude to nic příjemného.

Ale vzhledem k tomu, že se hosté sjedou ze široka daleka a zaplatí nehoráznou sumu, aby se té události zúčastnili, se tomu nevyhnou.

Musel odsunout emoce, počítat s každým nepříjemným scénářem, a to Abeovi obvykle šlo.

Lidé ho nepovažovali jen za chladného... ale i za bezcitného.

A nejen v zasedací síni správní rady. Přestože se v posledních letech klepy o ženách utišily, provázela

ho hrozná pověst. Ale choval se odměřeně i k členům rodiny.

Přestal lidem věřit už ve čtyřech letech, kdy dával pozor na mladšího bratra a dělal, co mohl, aby se mu nic nestalo.

Držel své emoce na uzdě.

Přesto mu to dnes ráno kupodivu dělalo potíže.

Odjakživa měl nabitý pracovní rozvrh, ale obvykle mu stres nevadil a zvládal ho s přehledem. Dnes ráno mu však připadalo, že má potíže přepnout na autopilota jako obvykle.

Zpráva o narození dítěte narušila hradbu, kterou si mezi sebou a jinými lidmi pečlivě vybudoval.

Stiskl si kořen nosu ukazováčkem a palcem a dlouze se nadechl. Pustil z hlavy všechny dramatické události a soustředil se jen na to, aby Devereuxova pevnost zůstala stejně nedobytná jako dřív.

Někdo to udělat musel.

PRVNÍ KAPITOLA

„Newyorské Vánoce...“

Naomi se usmála, když jí upovídaná spolucestující vykládala, jak kouzelné období ji teď čeká.

„Neznám na světě nic lepšího.“

„Určitě máte pravdu,“ souhlasila s ní Naomi.

Bylo to tak mnohem snadnější.

Osobně ji svátky téměř nezajímaly. Ujistila se, aby u každé rodiny, kde právě pracovala, probíhaly hladce, ale pro ni to byl jen další den.

Vlastně ne. Byl to pro ni velmi osamělý den – odjakživa a nepochybně už takový navždy zůstane.

Tím však ženu na vedlejším sedadle nehodlala nudit.

Docela dobře si rozuměly.

Naomi byla při startu letadla trochu nervózní, opřela se lokty o područky a mírně se přihrbila. Ale než přistáli, ani jedna z nich nespala a klábosily spolu jako staré kamarádky. Přesto některé věci nepotřebují vědět ani dlouhodobí přátelé.

Naomi se narodila na Štědrý den a první týdny života strávila na porodnickém oddělení. Potom ji až do zletilosti přesouvali z jedné pěstounské péče do druhé.

Teď se jako chůva starala o novorozeňata a dohlížela na to, aby se její malí svěřenci měli líp než kdysi ona. Jejím úkolem bylo pečovat o matku i dítě během velmi

citlivého a náročného období, než tu práci převezme stálá chůva.

Nebyla však součástí rodiny.

O Vánocích se snažila, aby byly svátky pro mámu co nejkldnější a nejméně hektické. A obvykle jedla sama ve vlastním pokoji.

Letos to však bude jiné, protože dostane na starost dítě své nejlepší kamarádky.

Merida, povoláním herečka, přijela do New Yorku s vidinou vystupování na Broadway, a opravdu dostala roli v novém představení, které se jmenovalo *Noční les*.

K premiéře se ovšem nedostala.

Otěhotněla s Ethanem Devereuxem, rozloučila se s hereckou kariérou a vdala se z rozumu.

A i když to bylo velice nepraktické, zamilovala se do manžela až po uši.

Naomi měla výhrady proti tomu, aby práci u nich přijala.

Ethan s Meridou trvali na tom, že jí budou normálně platit, a ačkoliv to určitě mysleli dobře, pro Naomi by bylo jednodušší, kdyby ji požádali, aby s nimi zůstala jako přítelkyně.

Dělala si však o Meridu starosti, a proto na jejich podmínky přistoupila.

Když bylo světlo v kabině letadla ztlumeno před přistáním, vyhlédla z oroseného okna. Moc toho k vidění nebylo, jen tmavé sněhové mraky. Ale potom zatajila dech, protože se v dálce nad stříbřitě šedou vodou objevilo symbolické panorama, a po zádech jí přeběhlo příjemné mrazení. Opravdu je tady. Pro někoho, kdo nikdy nevytáhl paty ze Spojeného království, to byl velmi vzrušující zážitek.

Letadlo se naklonilo k přistávacímu manévru, ale úsměv, který u ní první letmý pohled na město vyvolal, už v jejím obličejí zůstal.

Vytáhla pudřenku a podívala se do zrcátka. Ačkoliv

se na Meridu moc těšila, únavu se jí zakrýt nepodařilo. Čokoládově hnědé kadeře měla zplihlé a pod syté modrýma očima se jí udělaly tmavé kruhy. Její obvykle velmi světlá pleť ještě zbělala.

Stačí se trochu vyspat a zlepší se to, usoudila.

Byla odhodlaná překonat pásmovou nemoc jejími vlastními zbraněmi a zůstat celý den vzhůru.

Ocitnout se v New Yorku bylo nesmírně vzrušující, a tak při odbavování nasadila úsměv, přestože jí připadal mírně strojený.

Během vyřizování nezbytného papírování nervózně sdělila úředníkovi, že sem přijela za prací.

„Jako chůva?“ zeptal se, zvedl desky se všemi jejími doklady a rychle v nich zalistoval. „U Devereuxových?“

„Ano, mám dopis od pana Ethana Devereuxe a kdyby byly nějaké problémy...“

„Žádné problémy nejsou.“

Orazítkoval jí pas a bylo to.

Zatímco čekala na zavazadla, pobíhající zaměstnanci si dýchali do dlaní a trousili poznámky, jaká je venku třeskutá zima.

„Potřebujete pořádný kabát, slečno,“ prohodil jeden z nich, když procházela kolem.

„Koupím si ho!“ zavolala na něj. „Zajdu si rovnou do obchodu.“

Před několika dny zapomněla svůj starý dobrý kabát ve vlaku a chystala se, že si na cestu koupí nový, když jí došlo, že má namířeno do hlavního nákupního města na světě. Proto se rozhodla, že její první zastávkou bude nejproslulejší newyorský obchodní dům.

Zatím si však musela vystačit s dosti chatrným kabátkem a teplou šálou, kterou si před odchodem z letištní budovy omotá kolem dlouhých tmavých vlasů.

Měla spoustu zavazadel.

Konkrétně dva kufry a příruční tašku.

Přesto v nich uchovávala svůj veškerý majetek.

Bydlela tam, kam ji zanesla práce. Mezi jednotlivými zaměstnáními si brala krátkou dovolenou, ale domov jako takový neměla. Několik let bydlela v bytě s Meridou, což bylo úžasné, ale od té doby žila u rodin, o jejichž děti se starala. Většinou tam přijížděla dva týdny před termínem porodu a zůstávala šest až osm týdnů po narození.

A postupně ji to začínalo zmáhat.

Ani ne tak práce jako taková, i když také byla někdy vyčerpávající.

Naomi byla zkrátka unavená z toho, že stále žije na cestách.

Když vstoupila do příletové haly, přelétla pozorným pohledem zástup lidí, zda někde neuvidí Meridu. Její přítelkyně s křticí rudých vlasů byla obvykle nepřehlédnutelná, ačkoliv vzhledem k tomu, jaká byla venku zima, by si nejspíš vzala čepici. Ale protože se dítě mělo narodit čtrnáctého prosince, možná to na letišti vůbec nezvládne. Jak tak tlačila vozík, spatřila cedulku se svým jménem, kterou držel postarší muž v černém obleku.

„Jsem Naomi Hamiltonová,“ představila se.

„Za kým jedete?“ zeptal se džentlmen.

Přísná bezpečnostní opatření zřejmě provázejí rodinu na každém kroku, pomyslela si Naomi, když byla její totožnost dvakrát ověřena. „Za Meridou Devereuxovou.“

„V tom případě pojďte se mnou.“ Usmál se. „Dovolte mi, abych vám s tím pomohl...“ Převzal od ní vozík. „Kde máte kabát?“

Naomi mu pověděla, že si teprve nějaký pořídí. Venku opravdu mrzlo, až praštělo.

„Nastupte si,“ vyzval ji, když došli k autu. Nemusel ji pobízet dvakrát. Posadila se dozadu, a než řidič naložil její kufry, pozorovala okolní svět.